

at konkurrere, fordi dens Arbejdere faae ringere Løn og ringere Koft og præstere mere. Derfor er vor Industri gennemgaaende saa vanskelig stillet i Konkurrencen. Men det Samme vil blive Tilfældet her. Med andre Ord, vi ville komme ind paa et Felt, hvor vi aldeles ikke kunne konkurrere med Holland, og rimeligvis heller ikke med mange andre margarinerproducerende Lande. I det Mindste vilde det blive en ren Hæder, og jeg antager, at der er en overveiende Sandsynlighed for, at Resultatet vil blive det Modsatte af, hvad vi vente os, nemlig en betydelig Nedgang for vort Landbrug. Men hvad vil det sige, at det gaar ned for vort Landbrug? Det vil sige, at Landet gaar tilbage, det være sig nu i større eller mindre Grad. Skulde vi hindre, at der skulde ske noget saa Beflageligt, er det nødvendigt, at vi tage alvorlig fat, og vi kunne kun hindre det ved at tage fat paa Grundlag af et helt andet Princip med Hensyn til Kontrollen af Margarinerproduktionen, end vi hidtil have fulgt. Vi maa ikke indskrænke os til at kontrollere Eksporten og Omfætningen, men vi maa rette Opmærksomheden paa de Steder, hvor det er muligt at forhindre en Forsælfning, nemlig ved at kontrollere selve Produktionen. Det er Produktionsøieblikket, man maa lægge Bøgen paa. Jeg behøver ikke nærmere at udvikle, at det giver en ganske anderledes sikker Garanti. Den Lovgivning, der griber Forsælfningen paa Mulighedens første Dieblit, altsaa i selve Produktionsøieblikket, indeholder selvfølgelig, det kan Enhver sige sig selv, en ganske anderledes Garanti end den, der venter at tage fat, indtil man bringe Varerne ombord paa Dampskibet i Esbjerg. Men det kan naturligvis ske paa forskjellig Maade, og derom siger jeg: Hvorledes man vil ramme Produktionen, er for mig mindre væsentligt. I Tyskland har man ramt den ved Bestemmelser, der svare til den af den ærede Minister foreslaaede Lov, i Rusland og Kanada tror jeg, at der er rent Forbud. Jeg vil ærlig tilstaa, at det rene Forbud tiltaler mig ogsaa mere end den ærede Ministers Lov, fordi deene dog ikke giver de Garantier og ikke den Klarhed i Bevidstheden om vor Stilling hos vore Konsumenter og Kjøbere i Udlandet som det rene Forbud. Ministers Lov stiller os nogenlunde ligesaa godt, som andre Lande ere stillede; men det forekommer mig, at vi skulde staa betydelig bedre end andre Lande, og det naaes ikke ved den ærede Ministers Lov. (Indenrigsministeren [Singer Lev]: Den stiller os lidt bedre). Jeg skal indrømme, at den er lidt bedre end den tyske Lov.

Der er blevet fremhævet Hensynet til Smaafolk, og det skal jeg ogsaa komme ind paa. Jeg tror, at man der tager feil. Jeg tror, at der her ikke er nogen virkelig Strid. Her er i Virkeligheden ikke nogen uløselig Strid mellem de Mindrebemidlede Interesser og Landbrugets Interesse i denne Sag; thi hvis man enten vil gaa den Vej, som den ærede Minister foreslaar, og paahvde bestemte Former for Produktionen, eller man vælger den Vej, som de sjællandske samvirkende Landbosforeninger have taget Ordet for, det rene Forbud, kan baade den ene og den anden af disse Veie befæres uden væsentlig Skade for Formaalet, saaledes at det fulde Hensyn tages netop til disse Klasser. At der skal tages Hensyn til disse Klasser, mener jeg, er en Betragtning, som har fuld Gyldighed, og der kommer da det Moment frem — det ærede Medlem fra Skive (Dalsgaard) har allerede paavist det — at man for Farvens Vedkommende bør slutte sig til den Fremgangsmaade, som den ærede Minister har foreslaet. Det ærede Medlem siger: Lad os samle hele Forbudet i et Forbud mod Farvning; thi derved hindre vi, at Kunstsmør virkelig kommer til at spille en Rolle, og den giver den store Garanti paa det engeste Mærked; thi i det Dieblit, der ikke maa produceres farvet Butterine, vil det ikke kunne konkurrere med Smørret der; Englænderne ville ikke kjøbe usfarvet Smør, og de ville altsaa strax kunne se, hvad det er, man hyder dem. Og det ærede Medlem fremhævede, hvad jeg ikke er ganske enig med ham i, at naar man indskræbde sig til et Forbud mod Farvning, og maaste et mere eller mindre strengt Forbud mod en stærk Blanding af Smør og Fedt og deslige, vilde der være gennemført en fuldstændig Garanti. Men Arbejderne vilde ikke lide noget som helst Tab, thi hvad vilde de faae? De vilde blot faae usfarvet Butterine. Og nu vil jeg spørge: Hvad Fornøielse er der ved, at denne Vare er farvet? Ja, for Butterinerproducerterne, for Fabrikterne har det stor Betydning, at det er farvet, fordi det ellers ikke kan konkurrere med Smørret; men fra et rent fornuftigtmæssigt, menneskeligt Standpunkt tror jeg, at der er ligesaa stor Fornøielse ved det usfarvede som ved det farvede Margariner. Vanskeligheden ligger udelukkende deri, at Folk veed, at naar der kommer Noget om Aftenen til The hos dem, kunne de ikke sige, at det er Smør, naar de hyder dem usfarvet Margariner. Jeg indrømmer, at det vilde være en Fornøielse, om de kunne gjøre det, og det er ikke saa Lidt, og at det ikke er behageligt at skulle sige: Det er Kunstsmør. Det kan man ikke altid gjøre, det indrømmer